

סדר המעלות- מבוסס על ההגדה "עולת ראייה"

בסדר של פסח יש 15 שלבים. כמו במדרגות שהיו צריכים לעלות כדי להיכנס לעזרה בבית המקדש. הדבר הזה מכוון ומתוכנן על ידי חכמינו, שרצו שבליילה הזה נרכוש 15 מעלות או השגות. על ידי ההתרוממות הזו נזכה לצאת ממצב של עבדות למעלת חירות של קדושה. שהרי "**החירות הציבונית (המהותית) היא שלו, לתכונה הנפשית של צלם א-לקים אשר בקרבנו.**"

כמה שיותר בני חורין נהיה להיות עצמנו, כך תגדל מעלת הקדושה שלנו. לאותה חירות האמיתית, מגיעים על ידי התורה והמצוות שהן מורות דרך אל תוך תוכנו.

נזכור לעשות את כל מצוות הערב בשם כל עם ישראל, הקרובים והרחוקים

(1) קדש -היום הזה של פסח הוא כבר קדוש, אך ניתן לכל יחיד מעם ישראל להוסיף כח קדושה מצדנו אל היום בגלל חיבורנו לכלל ישראל.

(2) ורחץ - גם עם כל הרצון להגיע לקדושה, האדם צריך לעולם לקדש ולטהר את מטרותיו, ואת אמצעי להגיע לקדושה, שגם הם יהיו קדושים וטהורים. הידיים הנקיות מסמלות את המעשה הישר בדרך אל המטרה.

(3) כרפס - טיבול המגרה את התיאבון. רק בחג קדוש זה אנו מוכשרים לציין את חירותנו על ידי אכילה שכל מטרותיה היא להרבות העונג. הטיבול של הכרפס שהוא לאו דוקא טעים, עוזר לנו להבין את המקום של העונג בעולם הזה רק בתור דבר שמגלה (בכמות ובאיכות מדגמית) את העונג האמיתי של העולם הבא.

(4) יחץ - חוצים את המצה על מנת להדגיש את היסוד הכפול שבכח האכילה. (א)האכילה ההכרחית (ב)האכילה על השבע, לשם קדושה. וכמו הכהנים שהיו אוכלים קודם כל אכילת חול כדי שאחר כך יוכלו לאכול אכילת קודש, כך אנחנו בשאיפתנו להגיע אל הקדושה צריכים לעבור בהכרח, דרך החול.

(5) מגיד - יציאת מצרים היתה מאורע כזה שרק לפי ראייה שטחית נחשבת היא לדבר שהיה איזה פעם ועבר, ונשאר בתוך הזיכרון אדיר בתולדות ישראל ובתולדה הכללית של האנושיות כולה. אבל באמת על ידי הכרה פנימית, אנו באים לידי ידיעה כי עצם פעולת יציאת מצרים היא פעולה שאינה נפסקת כלל. אנו מחפשים לראות את יציאת מצרים הנמשכת עד היום הזה בחיינו בפרט ובעולם בכלל. ומשתדלים למצוא את השותפות שלנו בתהליך הגאולה כי חייב כל אחד להשלים, להשיג ולהרגיש את חלקו, במדרגה הגבוהה ביותר, השייך לערכו ולדורו המגיע לו מיציאת מצרים.

(6) רחצה-מכינים את עצמנו לקראת האכילה כדי שלא יעבור כח החומר את גבולו, מאידך אנו רוחצים דינו כמו הכהנים בבית המקדש שהיו מקדשים את הידיים לפני אכילת קודש.

(7) מוציא -מבינים שכמו שבלחם או במצה אנו מברכים "ברוך אתה ה'...המוציא לחם מן הארץ" אחרי כל עמלנו, כך בכל פעולה שלנו אנו יכולים לראות את עצמינו ממש כמו "הידיים" של ה' במציאות.

(8) מצה (1) - כמו המצה שכוללת בתוכה רק מים וקמח, כך החירות האמיתית היא יכולה להתפתח רק על פי הטבע הפנימי בלא עירוב יסודות זרים (תרבויות זרות) המעיקים. (2) כמו המים מדביקים בין כל הגרגירים של הקמח כך התורה מאחדת בין כל עם ישראל.

(9) מרור - לומדים לראות בכל הדברים, גם במה שלעינינו נראים כמרים ורעים ביותר, את הצד הטוב. למשל, במצרים למדנו להיות עבדים, על מנת שנדע לקבל את עבודת ה'. כך מקבלים באהבה את מרירות החיים, כשיודעים שיש להם מטרה עליונה ומוסרית.

(10) כורך - לומדים לאחד את כח המצה=חירות, עם כח המרור=עבדות. זאת אומרת, האידאל הוא חירות עם שליטה עצמית הבאה על ידי ההגבלות שהתורה שמה ליצרים שלנו. בעולם הזה כל כח מופיע בדרך כלל נפרד מהשני, אבל בבית המקדש, שהוא דוגמא לעולם העליון שמה, יכולים להתאחד. לכן הכורך הוא זכר למקדש.

(11) שולחן עורך - כשאנו בני חורין (ולא עבדים של התאוה) אנו מסוגלים לתת לשולחן מטרות שהולכות ומתעלות: יחד עם הנאת הטעם מתלווה הנאת היופי של חוש האסתטי מתוך הסדר הנאה של השולחן, ואחר כך מתעלים אל החוש המוסרי והשכלי וכן הלאה.

(12) צפון - האפיקומן נאכל על השובע, לא מתוך רעב או הכרח אלא מטרה בפני עצמו, והוא מזכיר לנו את אכילת הקדש של הקרבנות. הוא מותאם לעומק הרגש היותר צפון בעומק הנפש. יש ממד צפון בעולמנו, נלמד לקלוט אותו...

(13) ברך - במה אפשר לברך את ה'? מה אפשר להוסיף לאינסוף? השאיפה שלנו היא להוסיף התגלות ה' בעולם על ידי הקיום של כל פרטי המצוות. בליל שימורים זה, אנו מסוגלים -מתוך שביעה גשמית ורוחנית- לשאוף גבוה, בלי לפחד ממזיקים העלולים לעצור בעדינו באמצע הדרך להתעלות.

(14) הלל - לאחר שהחיים מתנהלים כסדרם, הולכים ומתעלים בהדרגה, נאה להגיע לשיא של התלהבות מתוך שבח והלל לשם ה' (אמנם אין ראוי שמצב של התרוממות לא רגילה יהיה לאדם בכל עת, כי האידאל הוא איוון הכוחות -ועל כן הקורא את ההלל בכל יום הרי זה מחרף ומגדף)

(15) נרצה - על ידי ההתעלות האדם צריך להגיע למדרגה בה -מבלי להיות צריך לחיזוק ולעידוד- הוא נפעל כבר מטבע נפשו להיות כל חושיו וכוחותיו רוצים את המעלה היותר נשגבה. וכך מתרומם עד שהוא, לא רק רוצה בדרך ה' אלא הוא נרצה, כלומר, נפעל מבלי כל תחבולה מצדו.